

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania G. Ż.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 października 2023 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie,
ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 143,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 29 maja 2024 r.,

oddala odwołanie.

Tomasz Demendecki Elżbieta Karska Janusz Niczyporuk

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także jako: Rada lub KRS) uchwałą nr [...] z 10 października 2023 r. (dalej: uchwała) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269, dalej: u.k.r.s.) nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie G. Ż. (dalej

także jako: Skarżąca lub Odwołująca) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Odwołaniem z 19 listopada 2023 r. G. Ż. zaskarżyła przedmiotową uchwałę KRS w całości, wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Odwołująca się zaskarżonej uchwale KRS zarzuciła:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj:

- a) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. tj.: art. 2, art. 32, ust 1 i 2, art. 60, art. 69 poprzez: zastosowanie czynnika niesprawiedliwego, dyskryminującego i uniemożliwienie dostępu do służby publicznej (brak jasnych, zgodnych z prawem jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów oceny kandydatki) - co nie odpowiada zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (przy nieuwzględnieniu pracy w warunkach niepełnosprawności) i miało wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkiem takiego działania było nieprzedstawienie kandydatury kandydatki Prezydentowi RP,
- b) art. 57f ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 r. (dalej: p.u.s.p.), gdzie przy ocenie kwalifikacji kandydata wykonującego zawód notariusza wymienia się m.in. badanie: jakości, sprawności, rzetelności i terminowości wykonywanych zadań, poprzez naruszenie art. 57 p.u.s.p. i przyjęcie innych dodatkowych kryteriów oceny pracy notariusza niewymienionych w art. 57f p.u.s.p. typu: złożoność wykonywanych zadań i ogrom spraw właściwy dla okręgu warszawskiego, co miało wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkiem takiego działania było nieprzedstawienie kandydatury kandydatki Prezydentowi RP,
- c) Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (dalej: Konwencja), część Preambuły pkt (j), art. 4 ust. 1 pkt c, d, art. 27, poprzez nieuwzględnienie kryterium niepełnosprawności kandydatki i niestosowanie działań wspierających, tylko utrudniających dostęp do służby publicznej już na etapie rekrutacji, co miało wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkiem takiego działania było nieprzedstawienie kandydatury kandydatki Prezydentowi RP,

2. Naruszeniem przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 42 ust. 1, art. 33 ust. 1-2, art. 35 u.k.r.s. w zw. z art. 19 uchwały Nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: Regulamin KRS), poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób enigmatyczny, niewystarczający, niespełniający wszystkich elementów uzasadnienia z brakiem pełnego, logicznego wyводу, uniemożliwiający ustalenie rzeczywistych motywów podjęcia skarżonej uchwały, co utrudnia, a wręcz uniemożliwia odniesienie się do wszystkich przesłanek umożliwiających stwierdzenie dlaczego Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie zaopiniowała kandydaturę skarżącej na stanowisko sędziego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały - brak wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy: w tym oceny kwalifikacji kandydatki wraz z jej doświadczeniem zawodowym, stosowanie kryteriów ocennych niewymienionych w przepisach, niezażądanie wyjaśnień i uzupełnienia materiałów sprawy w postaci orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, zaakceptowanie i poparcie wadliwego stanowiska środowiska sędziowskiego, w tym z posiedzenia kolegium z dnia 27 czerwca 2023 r. (art. 33 ust. 1 i 2 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w zw. z art. 19 Regulaminu KRS w zw. z art. 57f p.u.s.p., co miało istotny wpływ na wynik sprawy odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji

pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy. Ma ona wyłonić najlepszego kandydata. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale. Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Tak więc, w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16).

Skarżąca w odwołaniu zarzuciła Radzie naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.k.r.s., jednak zarzuty te są nieuzasadnione.

Jak stanowi art. 33 ust. 1 u.k.r.s., w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej

dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Z przytoczonego art. 33 ust. 1 u.k.r.s. wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa jest obowiązana przed podjęciem uchwały w sprawie indywidualnej wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22).

W myśl art. 35 ust. 2 u.k.r.s., przy ocenie kandydatów Zespół członków KRS kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyroki Sądu Najwyższego: z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 14 września 2022 r., I NKRS 21/22).

Odnosząc się do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., godzi się podkreślić, że katalog ten (adresowany w pierwszej kolejności do członków Zespołu KRS) nie ma

wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Samo pojęcie „kwalifikacji” kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., jest nieostre, ocenne, stanowi klauzulę generalną, a przepis go nie precyzuje, stąd ostatecznie decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 3 września 2019 r., I NO 129/19).

Co prawda, Odwołująca się była jedyną kandydatką w przedmiotowym konkursie, ale w celu przygotowania sprawy na posiedzenie Rady został wcześniej wyznaczony Zespół członków KRS. W wyniku przeprowadzonego głosowania Zespołu Odwołująca otrzymała 2 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”. Zespół członków KRS nie rekomendował kandydatki na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa uznał, że kandydatka nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków na stanowisku sędziego sądu okręgowego, przy czym należy pamiętać, że to Rada a nie Zespół członków KRS decyduje o rekomendacji kandydata na stanowisko sędziego.

Jak wspomniano we wstępie uzasadnienia, Zespół członków KRS miał prawo do przyjęcia jednakowych, dozwolonych prawem, kryteriów, a następnie własnej, merytorycznej oceny kandydata, co też znalazło odzwierciedlenie w uchwale Rady.

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r.,

III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 27 września 2023 r., I NKRS 24/23). Naruszenie przez Radę art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może więc polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W niniejszej sprawie do takich naruszeń nie doszło.

W rozstrzyganej sprawie Rada kierowała się powyższymi kryteriami, co zostało wprost wskazane w uzasadnieniu uchwały, a ponadto wynika z jej treści. W stosunku do kandydatki przywołano datę ukończenia studiów wyższych, fakt odbycia aplikacji, przebieg zatrudnienia, ocenę uzyskaną na dyplomie ukończenia studiów, opinię wizytatora i inne okoliczności (s. 2-3 uzasadnienia uchwały KRS).

Postępowanie przed KRS ma charakter konkursowy, a Rada w swojej kompetencji ma prawo do nieprzedstawiania określonej kandydatury na stanowisko sędziowskie albo też może nie obsadzić stanowiska w danym konkursie, jeżeli uzna, że kandydat nie spełnia jej kryteriów, ustalonych na potrzeby określonego konkursu i konkretnego stanowiska sędziowskiego. Realizacja ustawowych kompetencji KRS ostatecznie została wyrażona także w głosowaniu - na Odwołującą się oddano 6 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” i 6 głosów „wstrzymujących się” w rezultacie czego nie uzyskała Ona bezwzględnego poparcia Rady. W ocenie Rady, o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP Skarżącej zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a przede wszystkim wnioski płynące z oceny Jej pracy i kwalifikacji, a także negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w W. (s. 4 uzasadnienia uchwały KRS). Rada podzieliła wnioski płynące z oceny kwalifikacji, z których wynika, że pozytywnie oceniono pracę Skarżącej jako notariusza, ale nie daje to gwarancji prawidłowego przygotowania do pełnienia służby na stanowisku sędziego w sądzie okręgowym (s. 3 uzasadnienia uchwały KRS).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu

Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, w którym stwierdzono, że „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady - a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy - jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz. U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania. Stanowisko Rady nie może być arbitralne, czego jednak Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie stwierdził.

Nietrafione są także zarzuty dotyczące naruszenia art. 42 ust. 1 u.k.r.s. (w zw. z art. 19 Regulaminu KRS), który określa, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak treści tego uzasadnienia. W świetle wyżej wymienionego przepisu uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Wymagania dotyczące treści uzasadnienia nie zostały określone przez ustawodawcę, były natomiast przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd Najwyższy stwierdził, że celem uzasadnienia jest wykazanie, iż uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 29/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22). Krajowa Rada Sądownictwa uzasadniając treść podjętej uchwały ma obowiązek wyjaśnienia, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Ma również na celu wykazanie, że Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi (wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21; z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Rada ma też obowiązek uzasadnienia, dlaczego dany kandydat nie uzyskał rekomendacji (wyroki Sądu Najwyższego:

z 27 marca 2019 r., I NO 9/19; z 27 marca 2019 r., I NO 5/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22).

Należy zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące kandydatki (por. s. 2-3 uzasadnienia uchwały KRS), konkludując, że o Jej nieprzedstawieniu Prezydentowi RP zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: wnioski płynące z oceny Jej pracy i kwalifikacji, a także negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w W. (s. 4 uzasadnienia uchwały KRS).

Nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranej kandydatki, nie dokonała wnikliwej oceny jej kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż decyzja była podyktowana całokształtem okoliczności i całościową oceną wynikającą z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 września 2015 r., III KRS 47/15; z 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

Analizując uzasadnienie zaskarżonej uchwały, trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Niezasadnie Skarżąca podniosła zarzuty naruszenia prawa materialnego - przepisów Konstytucji RP i Konwencji. Naruszeniu zasad demokratycznego państwa prawnego, równego traktowania przez władze publiczne i dyskryminacji w życiu społecznym, jednakowego dostępu do służby publicznej oraz pomocy

osobom z niepełnosprawnością przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały.

Rada wskazała na takie kryteria awansu jak: kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie umiejętności dodatkowych (s. 3 uzasadnienia uchwały KRS). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Radę.

Ani z uzasadnienia uchwały KRS, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Skarżącej ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących Jej kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości (zwłaszcza z uwagi na fakt, że Odwołująca się pracuje z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności – taki argument w ogóle nie występuje w uchwale KRS).

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującej się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miał całokształt analizowanych okoliczności (por. s. 4 uzasadnienia uchwały KRS). Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Skarżącej.

Z kolei, zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP oraz powołanych przepisów Konwencji może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Nie sposób w takich okolicznościach dopatrywać się naruszenia zasady sprawiedliwości społecznej, czy równości wobec prawa.

Podsumowując, Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną

uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatce, wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach przysługujących jej kompetencji uzasadniając w sposób należyty podjętą uchwałę.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 44 ust. 3 u.k.r.s. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

PB

[ms]

Tomasz Demendecki Elżbieta Karska Janusz Niczyporuk